

PROJECT PERSEFONE

Het verzet

Michelle Gagnon

Blossom
BOOKS

Voor Kirk

*Be to her, Persephone,
All the things I might not be:
Take her head upon your knee
She that was so proud and wild,
Flippant, arrogant and free,
She that had no need for me,
Is a little lonely child
Lost in Hell, - Persephone,
Take her head upon your knee:
Say to her, 'My dear, my dear,
It is not so dreadful here.'*

- Edna St. Vincent Millay,
'Prayer to Persephone'

*Wees voor haar, Persefone,
Alles wat ik niet kan zijn.
Leg haar hoofd op je knie
Zij, die zo trots was en zo wild,
Levendig, hooghartig, vrij,
Zij die mij niet nodig had,
Is een klein en eenzaam kind
Verdwaald in de hel - Persefone,
Leg haar hoofd op je knie;
Zeg tot haar: 'Mijn lief, mijn lief,
Het is niet zo vreeslijk hier.'*

- Edna St. Vincent Millay,
'Prayer to Persephone'

**DEEL EEN
WRAAK**

HOOFDSTUK EEN

Ik dacht dat het altijd warm was in Californië,' gromde Zeke terwijl hij over zijn armen wreef.

Noa bleef geconcentreerd naar de kleine portofoon in haar hand kijken. Die maakte deel uit van een nieuw supergeavanceerd communicatiesysteem voor militair gebruik dat ze aan het testen waren. Het was niet goedkoop geweest, maar hopelijk was het elke cent waard – tijdens hun laatste aanval hadden de portofoons hen in de steek gelaten en dat had bijna fatale gevolgen gehad.

Noa kneep haar lippen op elkaar. De rest van het team zou haar vijf minuten geleden al hebben opgeroepen, en ze waren meestal nogal stipt. 'Het is februari,' zei ze zonder haar blik af te wenden. 'Dan is het overal koud.'

'Ik zou bijna hopen dat ze een lab in Hawaï gingen neerzetten,' bromde Zeke. 'Dan konden we fruitdrankjes nemen in plaats van...'

De portofoon in Noa's hand kwam opeens krakend tot leven en ze

gebaarde dat hij zijn mond moest houden. ‘Hoe is de situatie?’

‘We zijn hem kwijt.’ De stem van Janiqua klonk krakerig.

‘Wat? Hoe?’

‘Op een station.’

Geïrriteerd beet Noa op haar lip. Ze zaten al drie dagen achter een van de knokploegen van Project Persefone aan: kijken en wachten op wat ze van plan waren. Het waren twee gasten die precies op elkaar leken, overduidelijk ex-militairen. Haar team volgde hen al sinds ze hier op San Francisco Airport waren geland. Maar vanmorgen was het duo opeens uit elkaar gegaan en twee verschillende kanten op gelopen toen ze hun hotel verlieten. Zij hield samen met Zeke de ene vent in de gaten; hij zat nu voor een café een kopje koffie te drinken. Het was slecht nieuws dat het andere team hun doelwit uit het oog had verloren.

‘Wat wil je dat we doen?’ vroeg Janiqua.

Zeke keek Noa vragend aan. Ze vond het nog steeds verwarrend dat zij blijkbaar de leiding had over hun groep; iedereen verwachtte altijd dat zij alle antwoorden had. Maar op dit moment had ze net zo weinig benul als de anderen. ‘Blijf kijken of je hem kunt vinden,’ zei ze uiteindelijk. ‘Wij blijven bij zijn partner.’

‘Begrepen.’

Toen de portofoon zweeg, onderdrukte Noa een rilling. Ze stonden hier nu al meer dan een uur in de kou weggedoken tegen de zijkant van een gebouw. Veel langer konden ze dit niet volhouden – de eigenaar van de bodega aan de overkant wierp al achterdochtige blikken in hun richting.

Alsof het zo gepland was zei Zeke: ‘Zo te zien pakt hij zijn telefoon weer. Tijd om nog een showtje op te voeren.’

Noa zuchtte en rolde met haar ogen. ‘Volgens mij vind je dit het

leukste van alles.'

'Zeker weten.' Zeke grijsde terwijl hij haar met haar rug tegen de muur duwde en zijn gezicht naar het hare omlaag bracht. Zo bleven ze staan, op maar een paar centimeter afstand van elkaar. Zijn adem streek langs haar wimpers en bij elke inademing vulde haar neus zich met zijn kenmerkende geur: zeep en aftershave vermengd met een vleugje zoete muskus. Over zijn schouder zag Noa de bodega-eigenaar naar hen kijken. Na een korte aarzeling legde hij de telefoon weer neer.

'Gevaar afgewend,' mompelde ze.

'Misschien moeten we nog een paar minuten doorgaan, voor de zekerheid,' antwoordde Zeke terwijl hij zijn voorhoofd tegen het hare liet rusten.

Ze deden dit alleen voor de show, maar zijn lippen waren maar een fractie van de hare verwijderd. Noa kon de gouden spikkeltjes in zijn bruine ogen zien, als vonkjes puur zonlicht. Ze voelde een rilling over haar rug lopen die niets met de kou te maken had. Terwijl ze probeerde om haar zelfbeheersing terug te vinden, merkte ze droog op: 'Kijk maar uit dat we niet worden gearresteerd voor schennis van de openbare eerbaarheid.'

'Dat risico wil ik wel nemen,' mompelde Zeke; hij leunde naar haar toe tot zijn hele lichaam tegen het hare drukte.

Noa had opeens moeite met ademen. Hij deed dit voor de gein, toch? Ze waren vrienden, bondgenoten. Waarom schoot haar hele lichaam dan in de hoogste versnelling? Ze porde zacht tegen zijn schouder en duwde hem weg. 'Opletten. We moeten ons doelwit in de gaten houden, weet je nog?'

'Jij weet precies hoe je alle lol moet bederven tijdens een observatie,' mopperde Zeke en hij stapte opzij.

Noa antwoordde niet. Dit was niet de eerste keer dat ze deden alsof ze een zoenend stelletje waren; het laatste waar ze behoefte aan hadden was een agent die zijn ronde deed en wilde weten waarom ze al meer dan een uur op dezelfde straathoek stonden. Maar deze keer had het anders gevoeld: alsof het niet alleen maar voor de show was. Ongemerkt bestudeerde ze Zeke, die om de hoek naar het café gluurde. Na alle maanden die ze al samen hadden doorgebracht was zijn gezicht haar bijna net zo vertrouwd als haar eigen: mager en hoekig, met geprononceerde jukbeenderen en ondanks het weer een bruin kleurtje. Toen Noa hem voor het eerst had ontmoet, had ze zijn aantrekkelijke uiterlijk nogal verwarrend gevonden, maar daarna was hij een soort broer voor haar geworden. Al wist ze vrij zeker dat wat ze zojuist had gevoeld geen zusterliefde was.

Noa fronste. Wie was hier nu afgeleid? Met moeite concentreerde ze zich op haar taak en ze vroeg: 'Hij zit er toch nog wel?'

'Yep. Leest nog steeds de krant.'

'Misschien hebben we het toch mis,' zei Noa, 'en zijn ze hier niet om een klus te doen.'

'Tuurlijk.' Zeke knikte. 'Alle slechteriken komen naar San Francisco voor een lekkere vakantie. Ze krijgen maar geen genoeg van de plaatselijke vissoep en de tramritjes.'

Noa negeerde hem en boog zich naar voren om een blik op het café te werpen. Ondanks de kou zat hun doelwit buiten aan een tafeltje slokjes uit een grote beker te nemen terwijl hij de krant doorkeek. Het was een grote vent met kortgeknipt haar, een donkere spijkerbroek, een marinejas en legerschoenen. Als ze niet beter had geweten, zou ze denken dat hij gewoon een soldaat op verlof was die zat te genieten van zijn vrije tijd.

Maar ze wist wél beter.

‘Zorg dat je klaar bent om te vertrekken,’ waarschuwde ze Zeke en ze stretchte haar benen om de stijfheid te verjagen.

Hij snoof. ‘Ik ben altijd klaar.’

‘Ja hoor.’ Ze grinnikte. ‘Net als in San Diego. We hadden je bijna achtergelaten in dat lab toen de portofoons stuk waren.’

‘Hé, daar kon ik niets aan doen!’ protesteerde Zeke. Hij gaf een duwtje tegen haar schouder. ‘Ik dacht gewoon dat er nog kinderen in een ander deel van het gebouw zouden zitten.’

Ze waren allebei even stil bij de herinnering. Die inval was heel soepel verlopen – alleen was er niemand meer om te redden toen ze eenmaal binnen waren. Zeke schraapte zijn keel en zei toen wat serieuzer: ‘Dus jij denkt dat die twee hier zijn om een nieuwe locatie voor een lab te zoeken?’

‘Ik weet het niet,’ gaf Noa toe. ‘Maar er gaat iets gebeuren.’

De twee commando’s waren nog niet in de buurt van opslagterreinen geweest, en dat was vreemd. Ze kon er maar niet achter komen wat ze van plan waren; de afgelopen twee dagen hadden ze uitsluitend door het Mission District gelopen, waar veel latino’s woonden.

‘Hij gaat verder,’ kondigde Zeke aan.

Noa’s hoofd schoot omhoog – de man was al halverwege de straat, op weg naar het kruispunt met Valencia Street. ‘Blijf een half blok achter me,’ zei ze zacht. ‘Als ik hem voorbij moet, neem jij het over.’

‘Begrepen,’ zei Zeke.

Noa trok haar muts lager over haar ogen, boog haar hoofd en rende de straat op, achter de man aan.

Teo Castillo was moe en hongerig. Hij had de hele dag lopen bedelen

in de metro, in telkens andere treinen, waar hij kleingeld vroeg aan de forenzen, die consequent probeerden om oogcontact te vermijden.

Hij was halverwege het kampement waar hij de afgelopen maanden had gewoond toen hij merkte dat iemand hem achtervolgde. Een slungelige, haveloos uitziende zwerfjongen. Hij had hem nog niet eerder gezien, terwijl hij onderhand alle dakloze jongeren aan deze kant van de stad wel kende. Teo had hem voor het eerst opgemerkt toen hij de plattegrond van de ondergrondse stond te bekijken bij de ingang van het metrostation op Twenty-Fourth Street. Nu was hij er weer en liep hij vijftien meter achter hem op Mission Street.

Teo stopte abrupt en bukte om de veters van zijn vuile Vans opnieuw te strikken. Onopvallend keek hij om. De jongen stond nu voor een eendollarwinkel en bekeek het interieur met dezelfde intense belangstelling als eerder de plattegrond. Hij was lang en slungelig, met knokige ellebogen die uit zijn oversizede witte T-shirt staken, en een spijkerbroek waarvan de band op zijn bovenbenen hing.

Teo probeerde zijn achterdocht van zich af te zetten. Het was gewoon een jongen die dezelfde kant op moest als hij. Maar toen hij vijf straten verder was, begon hij daar ernstig aan te twijfelen. De haartjes achter in zijn nek prikten; hij was al eens eerder aangevallen en had er weinig behoefte aan om dat nog een keer mee te maken. De vorige keer had hij er drie gebroken ribben en een hersenschudding aan overgehouden.

Bovendien had hij het afgelopen jaar allerlei griezelverhalen gehoord; er werd zelfs beweerd dat er een organisatie was die straatjongeren oppikte om experimenten op hen te doen. Teo wist niet of hij dat moest geloven; het klonk nogal vergezocht. Maar hij wist wel dat er vreselijke dingen konden gebeuren met jongeren zoals hij, als ze lang

genoeg op straat leefden.

En hij was niet van plan om een voorbeeld te worden van wat er mis kon gaan. Hij zou proberen te ontkomen naar de onderdoorgang waar hij de laatste tijd sliep; hopelijk zouden er al een paar van de anderen zijn. Toen hij de hoek van Cesar Chavez Street om was, begon Teo te rennen. Binnen een paar seconden brandden zijn longen en voelde hij zich beroerd. Hij had de hele dag nog vrijwel niets gegeten, waardoor hij al duizelig werd van een lichte inspanning. Echt zielig. Kortgeleden was hij de beste sprinter van zijn middelbare school geweest. Hij had zelfs kans gehad op een beurs voor de universiteit als alles niet anders was gelopen.

Zeven straten verder waagde hij een blik over zijn schouder. De jongen was er nog en had bovendien gezelschap gekregen van twee anderen: een zwart meisje en een jongen. Ze deden niet eens meer hun best om te doen alsof ze hem niet achtervolgden, maar renden openlijk achter hem aan.

Shit, dacht Teo. Drie tegen één – hij zou zeker weten weer bij de Eerste Hulp eindigen. Hij probeerde harder te gaan, maar zijn benen trilden te erg om de snelheid vol te kunnen houden.

In een poging om hen op het verkeerde been te zetten, dook hij abrupt naar links, Hampshire Street in, en daarna scherp naar rechts over het lege voetbalveld bij het recreatiecentrum. Hij schoot weer naar links, een overwoekerd voetpad door de bosjes op. Het was nauwelijks te zien als je er niet met je neus bovenop stond; als hij mazzel had, hadden ze niet opgemerkt dat hij die bocht maakte.

Een paar tellen later kwam hij uit bij het kampement, een kaal stukje aarde onder een druk gedeelte van de snelweg. Het werd aan alle kanten omsloten door geluidswallen, een hek van gaas en grote

verwilderde heggen. De helling was overdekt met geïmproviseerde hutten: grote dozen met dekzeilen die dienstdeden als dak en een paar modderige tentjes. De grond lag bezaaid met doorweekte voedselverpakkingen, lege flessen en injectiespuiten.

Ontmoedigd keek Teo rond: er was verder niemand. Hij was op zichzelf aangewezen.

Opeens greep een hand hem bij de arm. Instinctief kromp hij in elkaar, in afwachting van de klap...

Maar die kwam niet. Teo opende zijn ogen en knipperde nog eens toen hij niet de drie jongeren zag, maar een verzorgde man van in de dertig, netjes gekleed in een spijkerbroek en een donker jack. Hij was enorm, zeker vijftien centimeter langer dan Teo, met de lichaamsbouw van een tank.

‘Jij bent Teo Castillo, klopt dat?’ vroeg de man met een glimlach.

Teo rukte zijn arm los en deed beverig een stap naar achteren. ‘Wie bent u?’ Hij hijgde nog steeds en zijn benen voelden aan alsof ze van rubber waren.

De man stak zijn handen omhoog. ‘Ho, rustig aan, man. Ik wilde alleen maar weten of alles goed met je is.’

De man zag er gewoon uit, maar toch voelde het niet oké. Teo deed nog een stapje naar achteren. ‘Hoe weet u mijn naam?’

De man kneepte zijn ogen tot spleetjes en hield zijn hoofd schuin. ‘Weet je niet meer wie ik ben?’

Langzaam schudde Teo zijn hoofd. De man kwam hem niet bekend voor, maar afgaande op zijn gedrag... Misschien een sociaal werker van vroeger? Of een leraar? Maar wat deed hij dan hier?

‘Geeft niets, het is ook al een hele tijd geleden.’ De man stond nog steeds te glimlachen, hoewel de lach zijn ogen niet bereikte. ‘Ik kom je

helpen, Teo.'

'Ik heb geen hulp nodig,' reageerde Teo snel. 'Maar toch bedankt.'

'O, volgens mij wel. Wat dacht je van die jongelui daar?' De man gebaarde met zijn hoofd naar de bosjes. 'Zo te zien zat je flink in de problemen.' Hij deed een stap naar voren. 'En je woont hier in deze rotzooi? Dat lijkt me ook niet goed.'

'Het gaat prima,' snauwde Teo. Hij had schoon genoeg van volwassenen die hem vertelden wat goed voor hem was. Hij draaide zich om en liep doelgericht naar de andere kant van het kamp, vanwaar een smal pad naar Potrero Avenue voerde.

Maar voor hij daar aankwam, dook er een andere grote vent op uit de bosjes en versperde hem de weg. Hij had een spijkerbroek en een fleecetas aan, met een pet die over zijn oren kwam.

Verward bleef Teo staan.

'Wij komen je naar een veilige plek brengen,' zei de eerste man achter hem. 'Vertrouw me maar.'

Koortsachtig dacht Teo na. De twee mannen blokkeerden de uitgangen: de enige andere mogelijkheid om weg te komen was het hek aan zijn linkerkant. Als hij daaroverheen wist te komen, waren er niet ver weg auto's – met meer dan genoeg getuigen.

Hij nam een duik naar het dichtstbijzijnde gedeelte van het hek. Door de paniek schoot de adrenaline door zijn lijf, waardoor hij sneller rende dan ooit tevoren.

Hij was halverwege toen zijn been werd vastgegrepen. Teo smakte tegen de grond en kermde van de pijn. De mannen bogen zich over hem heen; een van hen had een injectiespuit in zijn hand.

'Hé, luister... Ik doe niet aan drugs,' zei Teo in paniek. 'Ik doe alles wat jullie willen, echt! Maar prik me niet met dat ding.'